

תת"ע 1043/12 - מדינת ישראל נגד אדי נעים

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

20 ינואר 2014

תת"ע 1043-05-12 מדינת ישראל נ' אדי נעים
בפני כב' השופטת דלית ורד

מדינת ישראל

בעניין: מאשימה

נגד

אדי נעים

נאשם

הכרעת דין

נגד הנואם הוגש ד"ח לפיו נסע במושב האחורי, הרכב שבו מותקנות בו חגורות בטיחות, מבלתי שהיה חגור בחרגות בטיחות, בנגד לתקנה 38ב(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן - **תקנות התעבורה**).

נסיבות המקירה על פי המצוין בד"ח היו כדלקמן:

ביום 13.11.11 שעה 10:30, עת היה השוטר רס"מ פلد אריה (להלן - **השוטר**) בסיור שגרתי על צומת הולץ, מכיוון דרום לצפון. נסע בנידית האחורי רכב מס' יונדי שמספרו 69-894-60 (להלן - **הרכב**), והבחן מבעד לחלון האחורי של הרכב בנאשם אשר ישב מאחור כשיינו חגור, בזמן שעבר מצד לצד בתוך הרכב.

השוטר כרע לנוגג הרכב לעצור. ומשחלף על פני הרכב בנסיעה מצדו, תוך שמירת קשר עין רצוף עמו, הבחן שוב כי הנואם היה ללא חגורת בטיחות.

תגובה הנואם בד"ח, מושוכחה לו העבירה: "**היה עם חגורת בטיחות ועברית צד כדי לדבר בפלאפון**".

בדיון החקירה כתוב האישום, ב- 29.5.12, כפר הנואם במיחס לו וטען "**לא אני נהגת, הגיע שוטר ועצר את הרכב. לטענתו לא הייתה חגור במושב האחורי. עצר אותנו בצומת מסוכן, היו עוד שני נוסעים כולל הנהגה סה"כ היו שלושה. הכל מצולם. העדים לא יכולו להגיד**".

מטעם התביעה העיד השוטר, ובמסגרת עדותו הוגש הד"ח שערך (ת/1).

מטעם ההגנה העיד הנואם.

עמוד 1

לאחר ששמעתי את הצדדים ובחןתי את נסיבות המקירה, באתי לכלל מסקנה כי התביעה עמדה בנטל הוכחה המוטל עליה, זאת לאחר שהזהרתי עצמי כי גרסת התביעה מבוססת על עדות יחידה. אלו טעמי:

1. לטענת הנאשם, השוטר בתחילת עצר אותו בצומת הולץ, لكن מהם מסמכים ולהר לנידית, ורק כשהשוטר חזר לרכב, הבחין שהנאשם אינו חגור ובלשונו: "...**עצרת אותנו בצומת הולץ.. לחת תעודה והלכת לרכב, חזרת אז אמרת "אני רואה שאתה בלי חגורה" אז הלכת להביא את הדוח.** בפעם השנייה שהזחורת את התעודה ראתה אותי אני בלי חגורה. לא בפעם הראשונה.." (פרוט' עמ' 4 שורות 24-27).

השוטר העיד כי בתחילת זמן שנסע מאחוריו הרכב, הבחין בנאשם כשהוא "...**עובד מצד לצד בתוך הרכב..**" וציין: "...**לא הגיוני שאדם יעבור מצד לצד כשהוא חגור..**", ולאחר מכן הבחין בו "...**כshallfti על פני הרכב שלכם עם הנידית..**" (פרוט' עמ' 4 שורות 21-22).

לשאלת הנאשם השוטר: "...**ראיתי אותך באופן ברור נع מצד לצד בתוך הרכב. כריזתי לך לעצור. נסעתם מאחוריו הרכב שלך כדי שרכב אחר לא יכנס ביןינו רכב אחר. ברגע שראיתי שאתה עוצר עברתי אותך ועמדתי לפניך. ירדתי מהרכב, ביקשתי את הפרטים שלך, חזרתי חזרה ובדקתי את פרטיך, חזרתי אליך שוב ואמרתי לך אני רושם לך דוח על חגורה**" (פרוט' עמ' 4 שורות 28-31 - עמ' 5 שורה 1).

בתגובהו בדוח, אישר הנאשם כי עבר מצד לצד, ובאמירתו זו יש ממש תמייהה בגרסהו של השוטר. ניתן אף ללמוד ממנו, כי הנאשם ידע כי העבירה של נסעה בהיותו בלתי חגור, מיוחסת לו בגין כך שהשוטר הבחין כי עבר מצד לצד.

יתירה מזו, הנאשם עצמו אישר, כי לא ניתן לעבר מצד לצד בתוך הרכב בעת שחגורים (פרוט' עמ' 5 שורה 31), אולם לדבריו הוא עבר מצד לצד רק לאחר שהרכב נעצר.

טענתו זו של הנאשם נשמעה לראשונה בעת חוקירתו הנגדית. בתגובהו בדוח הנאשם הסביר כי "**עברתי מצד כדי לדבר בפלפון**" אך נמנע מլצין כי עשה זאת רק אחרי שהרכב עצר. משכך, טענתו זו אינה בגדר "טענה כבושה" שמשמעותה מועט.

באשר לעצם ההסבר, לא ברור מדוע השיחה בפלפון הצריכה את מעבר הנאשם מצד לצד. זאת ועוד, אם אכן המעבר מצד לצד נעשה רק אחרי שהרכב נעצר, כנطען, מדובר היה נדרש כלל להסביר את הצורך בו.

אני סבורה כי תיאור הדברים על ידי השוטר, בו נתתי אמון מלא, מהוovo הסבר סדור ומלא לגבי האופן בו הבחין ביצוע העבירה, ושותט את הקרקע מתחת לטענת הנאשם בדבר אי יכולת להבחין בו. וודגש, השוטר הבחין ביצוע העבירה אף בעת שחלף על פני הרכב בנסעה במקביל לו, וזאת מתוך מטרה לעצרו.

זאת ועוד, אין לנאים כל גרסה מדוע מלכתחילה נדרשה עצרת הרכב, לנוכח גרסתו כי השוטר הבחין ביצוע העבירה רק לאחר עצירת הרכב. הנאשם לא טען כי הרכב נעצר לביקורת שגרתית, והוא אף הדגיש כי הרגע נדרש לעצור בצומת מסוכן.

בנוסף, לא הייתה בפי הנאשם טענה כי גם חברי נדרשו להציג בפני השוטר תעודת זהה או כי גם להם נרשם דוח בגין אי חירותם בתיוחות, והוא לא סתר את טענתו של השוטר, כי עוד מლכתחילה פנה לנאשם בדרישה להזדהות.

2. הנאשם ציין בעדותו ביחס למועד האירוע, כי הוא "...**חושך שהיה יום חורף..**" (פרוט' עמ' 4 שורות 24-23). בכך התכוון הנאשם לתמוך בטענה כי היה לשוטר קושי להבחן בהיותו בלתי חגור. בהתייחסו לכך ציין השוטר: "**מדובר ב- 10 וחצי בבוקר, לא היה חשוך, ראות ברורה..**" דברים אלו לא נסתמו על ידי הנאשם. משכך, איןני סבורה היה מוגעה לשוטר להבחן בתנאות הנאשם מצד לצד בתוך הרכב עובר לעצירתו.

3. הנאשם טען בתגובה להקראת כתב האישום, כי היו באירוע 2 עדים אשר לא יכולו להגיע, לטענתו כיון "...**שהם בחוץ לא יכולים לעמוד ולhabיא אותם להיעד..**". הנאשם לא הביא כל תימוכין לטענתו זו, על אף שניתן לעשות זאת בקלות. זאת ועוד, הנאשם טען בתגובהו לכתב האישום כי "**הכל מצולם**", אולם בפניו לא הוציאו כל סרטון או צילומים מהם, ולא ניתן הסבר לאי הצגתם. משכך, מן הדין כי התנהלותו זו של הנאשם תפעל לחובתו.

4. בחקירה הנגדית, העלה הנאשם לראשונה טענה, כי השוטר לא היה יכול להבחן בהיותו חגור אם לאו, שכן הוא חגור את חגורת הבטיחות האמצעית במושב האחורי, שהינה חגורת מותניים, אשר אין כל אפשרות לראותה מאחור. עדות זו כבושא וمشקלת מועט.

معدות זו אף משתמע, כי הנאשם ידע כי השוטר יחס לו נסעה בהיותו בלתי חגור, ואת טענת השוטר כי הבחן בbijoux העבירה בעת שנסע מאחוריו הרכב. מכאן גם שלא ניתן לקבל את טענת הנאשם, כי לא הוסבירה לו מהות העבירה, והאופן בו השוטר הבחן בה. כאמור, תגובתו של הנאשם כי עבר מצד לצד, אף היא מחזקת מסקנה זו.

5. הנאשם העיד, כי כدرיך קבוע הוא חגור את החגורה כנהג, זאת על רקע מעורבותו בתאונת, בהיותו נעור, בה היה לא חגור במושב האחורי, בגין סבל מכאבים ממושכים. לא ברור כיצד מנהגו הנטען של הנאשם מתישב עם דבריו בסיקורם "**היי לי בעבר דוחות על חגורת..**" (פרוט' עמ' 4 שורה 19). מכל מקום אין בטענתו זו כדי להקים ספק סביר באשר לביצוע העבירה הנטען במקורה שלפני.

בסיומו של דבר, לא מצאתי כי יש מקום לקבל את טענות ההגנה, הנסמכות על עדות כבושא, ואני סבורה כי השוטר, אשר בעדותו הסדרה נתתי אמון מלא, אכן הבחן בbijoux העבירה כמתואר על ידו. משכך, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה את עובדות כתב האישום מעבר לכל ספק סביר.

אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, א' שבט תשע"ד, 02 נואר 2014, במעמד הצדדים.